

ÓDA ÉS ELÉGIA HLEBNYIKOVHOZ

K Á R O L Y I A M Y

I.

Egy élet árokpartján üldögélve
a békalencsés vízből sárga béka
ugrott bokámra,
megborzongtam.
Főbe lőtt süllők füstölögtek
a hallevesbe, terülj asztalkán
terítő nélkül.
Kihajtós zakód tetű tartja,
tetű-tojásból óraláncod,
mutatnak másodperceket
a pattanó tetűtojások.
Agyadban bálnák párosodnak,
szemgödröd partjára kiülnek.
Egy pohár snapsztól mint a léggömb
sztratoszféráddal elvegyülnek.
A békalencsés vízből sárga béka
ugrik szívedre, ő a szíved
pihegő sárga buboréka.
Majd ebihal szorozza százzal
az ebihalak kopolyúit
minden ízében ők eveznek
ó Hlebnnyikov, ő ének éne
a fürtelem ízenként esz meg.
Szempillád alatt lőporfüstben
a lobogótlan nyelet tartod
békalencsés vízben derékig
fejezed be az árokpartot.
Zsombékos, vizenyős berekből
szivedből tépek ki virágot
szamártövist бүркöt mákot
markolatig vér kardvirágot.

II.

Szegény Hlebnnyikovot mért nem szereti senki,
mamájának bágyadt kisleányát?
A haja dőlt búza,
szeme alatt konkoly, szarkaláb.

Mindig oldalról fújja szél.
A kulcslyukon ki-bejár.
Ott nem várják, itt nem marasztalják,
lapja mindig vesztesre áll.

Szeme zavaros, kabátja béleletlen
és mindig másnapos.
Hlebnyikov úr, nem veszi észre?
szeméből hullajtott ibolyákon tapos.

Egyik se nyert.

De maga vesztett.
Nem jósolok magának nagy jövőt,
magas lázat, alacsony keresztet.